

RAFAEL OLCINA, UN DEGÀ PER AL CANVI AL COL·LEGI D'ECONOMISTES DE VALÈNCIA

«Els socialistes volen acaparar-ho tot»

Rafael Olcina, 37 anys, alcoià, ha estat elegit nou degà del Col·legi d'Economistes de València (CEU). Defensor a ultrança d'establir ponts amb la Universitat, aposta per reformar els plans d'estudi universitaris i cercar solucions a la subocupació. Partidari d'impulsar les prestacions de l'entitat, denuncia que l'administració ignora els economistes. Tot un degà per a la renovació.

Albert Vicent

Vostè ha assumit el deganat del Col·legi d'Economistes de València en un moment en què els col·legis estan sent qüestionats per l'administració socialista. ¿Per on passa el paper actual de l'entitat?

—Els col·legis, i qualsevol tipus d'entitat corporativista, estan, en aquests moments, amenaçats i sembla

que hi ha una deliberada decisió, bé de copar-los, bé de controlar-los. L'administració està intentant desmuntar els col·legis perquè els considera suposats centres de poder, però realment el que està intentat és traslladar el poder.

En tot aquest procés és difícil d'entendre per què s'acaça els col·legis i es permet la concentració d'altres poders, com la banca o les assegurances, amb estructures de poder molt més fortes i concentrades i amb molta més capaci-

tat per a donar disgustos a l'administració que el que té un simple Col·legi d'Economistes, amb 20.000 col·legiats a tot l'estat. El que és realment greu és que el senyor Mario Conde li torne les fotos i el rosari de sa mare al senyor Abelló, amb tot el que això comporta.

—Des del punt de vista dels socialistes, es manté que el corporativisme que es fomenta des dels col·legis no té sentit de cara a l'Europa del 92.

—Els col·legis, siguen o no corporatius, han de subsistir i a la vista dels atacs que estem rebent jo seria partidari de ser més corporatiu encara. Els col·legis tenen quatre pilars fonamentals que en justifiquen l'existència: la informació i els serveis que poden donar, la formació i el reciclatge dels col·legiats, la representació del col·lectiu i, finalment, la potenciació de l'ocupació entre els economistes. Aquest és un punt molt important per a nosaltres perquè, a més de tenir una important taxa de desocupació, cal comptar també amb importants xifres de subocupació, en això rau el principal problema de la professió. Al llibre blanc dels economistes a València ha quedat pendent un estudi en profunditat sobre aquest

aspecte. I el que és més important, d'aquest primer estudi es desprèn que la formació universitària que reben els economistes no cobreix després la demanda de la societat i acaba provocant que el llicenciat haja de passar per un període de subocupació i reciclatge que li permeta prendre contacte amb la realitat.

—*Aquesta crítica a l'ensenyament universitari no ha estat ben rebuda a la Universitat, on s'ha arribat a parlar, fins i tot, de trencament.*

—És que la tesi, de tant simple, cou. Els 5 anys de carrera són insuficients per a la formació i per tant son necessaris cursos complementaris, *masters*, etc. Per tant, cal preguntar-se si no és necessari reformar el pla d'estudis. La gent que està al capdavant de la Facultat d'Econòmiques sap i pot fer-ho; ara, no se si volen fer-ho.

—*¿Per què li costa tant, a la Universitat, canviar les seues estructures, on rau el seu immobilisme?*

—La Universitat és immobiliista perquè ningú no l'acuíta.

D'altra banda, hi ha la política discriminatòria amb la qual es finança la Universitat i per la qual la Politècnica està rebent molts diners i la Universitat Literària no. Són molts factors.

—*¿Des del Col·legi s'intentaran canviar les relacions actuals amb la Universitat?*

—És un moment excel·lent per a replantejar els papers tant del Col·legi com de la Facultat. Hi ha intenció, des del Col·legi, de contribuir a l'aportació d'experiències per a la reforma. El que passa és que aquest és un debat al qual ens han de deixar accedir. De moment són molts més els esforços que s'han fet des del Col·legi cap a la Universitat que a la inversa. Si bé allò més lògic seria que el Col·legi donara la seua experiència per incorporar els llicenciats al món laboral, això no se'ns ha demanat. Així i tot, el nostre repte continua sent convertir-nos en un pont entre la Universitat i el mercat laboral i si no ens deixen complir aquest paper, me n'aniré a casa perquè jo no estic ací per corporativisme.

—*L'anterior junta va dissenyar un pla estratègic per als pròxims quatre anys que vostè ha heretat, ¿quines són les prioritats?*

—El pla estratègic replanteja el Col·legi com una empresa de serveis sense ànim de lucre, una unitat de serveis que va més enllà de la simple representació dels professionals de l'economia i que té com a peça fonamental l'Escola d'Economia, actualment amb una forta demanda, la qual cosa ens

«Si no ens deixen convertir-nos en un pont entre la Universitat i la societat me n'aniré a casa.»

obligarà a fer un fort esforç financer per a dotar-la d'un nou local. El pla també comporta retornar a la Facultat per assistir els estudiants oferint-los una taula d'eixides laborals i, a més, tenim el compromís d'organitzar uns encontres sectorials dels quals es puguem concloure els perfils dels professionals del futur en cadascuna de les especialitzacions laborals, com són la banca, les assegurances, auditories o la gerència d'institucions públiques.

—*¿Des del Col·legi, no se senten discriminats quan no es consulta l'entitat en temes tan importants com les directrius econòmiques del País Valencià contemplades al PEV-II?*

—No ens sentim discriminats, ens sentim perplexos. ¿Com és possible que una entitat on hi ha 2.000 economistes no siga consultada? Jo crec que això ens passa perquè no emprenyem prou. D'altra banda, com la majoria de les decisions econòmiques d'avui, en el fons, són decisions polítiques, hi ha una tendència a primar les opinions polítiques abans que les estrictament econòmiques.

—*El poder es comporta d'una manera arrogant amb el Col·legi...*

—Ni tan sols és arrogant, és que el poder polític ens ignora com si no visquérem en la mateixa realitat. Això s'enllaça amb l'acaçament als col·legis, la millor manera d'acaçar és ignorar. D'altra banda, hem tingut agressions importants, com la llei d'auditors, on ja no fa falta estar col·legiat per a ser auditor. És més, tan sols és necessari ser titulat superior amb experiència pràctica i teòrica, la qual cosa ha propiciat 60.000 demandants, i ha provocat el desprestigi de la professió. La lec-

tura que es pot fer de la llei és que trasllada el cost de les inspeccions fiscals a les empreses tot descarregant l'administració.

—*En aquest moment, el model econòmic impulsat pel PSOE està fortament qüestionat. ¿Des del seu punt de vista, és necessari introduir un fort correctiu a l'economia espanyola?*

—Jo coincidisc amb aquells que diuen: «els del sindicat no tenen motius per a fer una vaga, però raons els en sobren». És l'hora de redistribuir millor perquè no siguen els mateixos qui se sacrifiquen sempre. D'altra banda, la vaga general ha estat una resposta crispada a la borratxera generalitzada pels diners que s'ha estès entre la societat i a la cultura de l'èxit que entronitza el triomfador, en la qual ens trobem immersos. De totes maneres, cal no oblidar que Felipe González, en certa ocasió, va advertir als empresaris que ja arribaria el moment en què se'ls passaria factura pels grans beneficis que estaven aconseguint.

—*Precisament, l'empresariat està travessant un moment especialment dolç. ¿En la seua opinió fa falta que l'empresariat s'articule al voltant d'una força política?*

—Jo sóc partidari del «cadascú a la seua feina». Que l'empresariat done suport a determinades opcions polítiques és la seua obligació. Aquest suport està relacionat amb la factura que el govern socialista els puga passar, perquè els empresaris sentiran la necessitat de prendre posició quan se'ls passe factura pels beneficis obtinguts. El problema és que l'empresariat no té cap plataforma política que el represente. □